

INTERVENCIÓ DEL PRIMER SECRETARI DEL PSC A LA TROBADA DE DIPUTATS I SENADORS SOCIALISTES A LES CORTS GENERALS

Barcelona, 5 de setembre de 2008

Bona tarda, companyes i companys.

Aquests dies es va posant en marxa, de fet ja fa dies, que es va posant en marxa, a tots els nivells, un nou curs polític, i també acadèmic, per molts milers, per més d'un milió, de ciutadans i ciutadanes del nostre país, 1.180.000 per ser exactes, sense comptar els estudiants universitaris.

Hem tingut un estiu positiu en molts aspectes i no tant en altres.

Ha estat bo en el sentit que, a Catalunya, l'hem superat sense incidents greus... sense incidents greus i perquè tots tenim a la nostra memòria altres estius amb problemes seriosos, però

- Ni a les carreteres (on la sinistralitat, tot i ser greu, ha disminuït substancialment),
- ni a les autopistes, on no hi ha hagut col·lapses, en les operacions de sortida i retorn de les vacances,
- ni a la xarxa ferroviària (tots recordem els problemes de fa un any).
- Ni en el subministrament elèctric, també està en la nostra memòria
- Ni en el subministrament d'aigua (excepte algunes com sabeu alguna petita zona del nord de Girona que encara està en la situació que no és la ideal, sense problemes greus però...),
- Ni pel que fa als incendis forestals, gràcies als mitjans que s'hi ha dedicat i, sobretot, gràcies a la climatologia, a les pluges abundants de la primavera.

Aquests i altres han estat aspectes positius.

Però, com dic, n'hi ha hagut que no ho han estat tant.

Els més remarcables són, òbviament, l'evolució de l'economia, la crisi econòmica i també pel que fa als termes més estrictament polítics, tot el relatiu al procés de negociació del nou sistema de finançament.

La crisi econòmica.

Ja sabeu que no he estat mai partidari de generar alarma de forma gratuïta o innecessària, crec que no és la nostra funció, és més, els responsables que ho fan és lamentable que ho facin, no estem per fer això, per generar alarma de manera gratuïta i innecessària.

Però tampoc som ni no sóc partidari de disfressar la realitat amb eufemismes o amb mitges veritats.

La situació econòmica és dura i serà més dura encara els propers mesos. Després segur que hi ha persones aquí presents que intervindran sobre aquest tema.

Les famílies i les empreses patiran.

Moltes famílies ja estan patint. Perquè d'avui per demà els ingressos s'han reduït dràsticament en moltes famílies.

Jo crec que respecte a això tothom ha reaccionat. Governos, empresaris, sindicats.

Farà falta que tothom dediqui el màxim possible d'esforços, de decisió i d'energia a lluitar contra la crisi.

Des del govern d'Espanya i des del govern de la Generalitat ja s'han pres mesures.

Se n'hauran de desplegar algunes de les que s'han anunciat al llarg d'aquests mesos. Segurament, moltes no seran del gust de tothom

Caldrà treballar, jo crec, especialment, en dues direccions:

Per una banda s'ha d'afrontar amb valentia la crisi econòmica. S'han d'adoptar les decisions que condueixin a millorar la productivitat de la nostra economia per tal de sortir enfortits d'aquesta situació.

I, per altra banda, s'ha de garantir la cohesió social. I això vol dir adoptar mesures per afavorir als qui més directament patiran els efectes negatius d'aquest moment:

les famílies amb menys recursos, amb menys poder adquisitiu, els qui tenien situacions laborals menys estables, especialment vinculats a sectors com la construcció residencial o determinats serveis també.

La setmana que ve el President Rodríguez Zapatero, el President del Govern espanyol compareixerà a les Corts per donar compte de les iniciatives i decisions del govern central en relació a la situació econòmica. Ho va fer fa uns mesos i ho torna a fer.

Estic segur que es prendran les millors decisions possibles per afrontar la conjuntura desfavorable en què ens trobem. Malgrat els limitats instruments que en aquests moments

tenen els governs, tots els governs, respecte a crisis anteriors com la del 93 i evidentment encara menys instruments que en els anys 80. Estic segur que podem comptar en aquest context amb la participació activa i constructiva de tots vosaltres, dels que teniu responsabilitats, evidentment en el govern, (ministres, diputats, diputades i membres del Senat, i els alts càrrecs de l'Administració de l'Estat) perquè l'aportació dels socialistes catalans en aquest moment sigui, no només compromesa, sinó rellevant i decidida.

Perquè els socialistes catalans estem compromesos amb el projecte reformista i transformador, que encapçala a Espanya José Luís Rodríguez Zapatero. I aquest curs tindrem novament oportunitat de demostrar-ho. No pas amb disciplina resignada. De cap manera és aquesta la nostra posició. No ho ha estat mai.

La nostra aportació serà decisiva com sempre ho ha estat. Però activament decisiva, profundament compromesa, críticament constructiva.

Nosaltres no som una part d'una suma aritmètica. (Qui pensi això no sap o no vol entendre què és el PSC).

Nosaltres som projecte. Som projecte compartit.

Responsabilitat compartida. Som govern. Som la principal força política de Catalunya i una força decisiva en el conjunt del socialisme a Espanya.

Ho som i volem seguir essent-ho. Repeteixo: per convicció. No per tacticisme.
Per compromís, no per conveniència.

Nosaltres no vivim això com una contradicció, no ho vivim com una contradicció.
Sinó en construcció permanent. No sempre fàcil. Cert. No sempre ben entesa.
No sempre ben entesa pels de casa i pels de fora.

Per això tenim sempre el doble repte de fer i explicar, de fer i explicar. Aportant arguments i raons per explicar els nostres actes. Així és com entenem el nostre compromís amb la política. Així és com l'hem entès sempre els socialistes.

També així és com ho estem entenent i ho farem en relació amb un altre dels temes que ha captivat l'atenció mediàtica i bona part de l'atenció política els darrers mesos:

El desplegament de l'Estatut i la negociació del nou sistema de finançament.

Aquests són temes cabdals, avui, per Catalunya.

I Catalunya és un compromís previ i superior al que acabo de referir fa uns moments.

Pel que fa al desplegament estatutari, que té els seus propis mecanismes, com sabeu, de treball i discussió, de govern a govern, només vull reiterar-vos una consideració:

L'Estatut implica una sèrie de canvis legislatius. Però hi ha alguna cosa de major profunditat: implica un canvi polític en la manera de legislar, en la pròpia concepció de les lleis, que s'ha de fer adoptant un punt de partida diferent.

L'aprofundiment de l'Estat de les Autonomies (i no parlo només del nostre estatut) està trobant resistències i velles inèrcies que caldrà anar desmuntant i canviant.

Aquesta és una de les vostres missions també com a diputats catalans, diputats i senadors a Madrid, en aquests moments: treballar perquè les iniciatives legislatives de les Corts s'adeqüin, des del primer moment, a les exigències de l'Estat més profundament descentralitzat que l'Estatut, el nostre Estatut, configura.

L'altre tema clau és, com deia, el finançament.

Les setmanes i mesos que venen seran crucials a causa de la negociació del finançament.

- Una bona resolució d'aquesta negociació serà cabdal per al futur de Catalunya: no estrictament del futur identitari del país, sinó del futur de la seva realitat física i de la seva gent, de la seva realitat social. Per determinar en quina posició juga, globalment, Catalunya a Espanya i a Europa.
- El resultat de la negociació serà clau per al desenvolupament de l'obra del govern d'Entesa.
- I en última instància, també tindrà incidència en el futur d'Espanya.
- Perquè està en joc la credibilitat del sistema de finançament del conjunt de les Comunitats Autònomes. Avui la necessitat de superar el sistema anterior és indiscutible, crec. Perquè si no es corregeix la situació esdevindrà insostenible.
- Diria que, fins i tot està una mica en joc, la fortalesa del pacte constitucional, renovat amb l'Estatut de l'any 2006 pel que fa referència al nostre país.
- I des del PSC sabem que aquesta negociació és clau per al nostre futur com a força central de Catalunya, també.
- I suposa una prova de foc per a les relacions entre els socialistes catalans i els socialistes de la resta d'Espanya.

Precisament perquè és tant el que està en joc, em preocupa que aquesta negociació sigui presentada com una pugna en la que hi hagi d'haver necessàriament vencedors i vençuts.

[Permeteu-me un breu excurs, ara que parlo de vencedors i vençuts]

La nostra democràcia, des de la transició fins avui, ha fet molt de camí, ha patit vicissituds de tota mena, com sabeu, ha crescut i ha madurat.

En les pugnes electorals sí que hi ha d'haver, hi ha guanyadors i perdedors, però en les relacions entre diferents nivells de l'administració d'aquesta realitat complexa que es diu Espanya, no m'agrada la retòrica guerrera a la que alguns semblen tan donats.

Francament, m'estimo molt més parlar d'exposició de motius i raons, de negociació, d'assumpció de responsabilitats, de co-responsabilitat, de lleialtat institucional, de transferències, competències i recursos, de descentralització, de models d'Estat, de cultura federal, etc.

Perquè tot això molt millor que els frontismes, les batalles, els vencedors i els vençuts. I, sí, ja sé que en algun moment a tots se'ns en va el vocabulari cap aquí. Però us demano a tots un esforç per mirar d'evitar-ho.]

Torno una mica allà on era:

és tant el que ens hi juguem, que no tinc dubte que ens en sortirem.

No contemplo altra hipòtesi.

La qual cosa no vol dir que no prevegi que serà difícil. Ho està sent, ho serà, i molt. Perquè a un problema complex li correspon una solució que arribarà després d'un procés complex.

Per això, companyes i companys, us haig de demanar un doble esforç en el començament d'aquest curs polític:

- Que treballeu per l'acord. Necessari i possible.
- Que treballeu per desbrossar el camí d'entrebancs, paranys i trampes tàctiques. Que segur que hi seran. De tot arreu. De tot arreu.

Algunes coses jo crec que estan fora de dubte:

- La negociació del nou sistema de finançament per a Catalunya l'està dirigint el Govern de Catalunya que és qui, pels canals adequats, l'ha començat a discutir amb el Govern d'Espanya.
- El Govern ha considerat convenient sumar i fer partícip al conjunt de suport de les tres forces que el conformen i també del principal partit de l'oposició.
- S'ha convidat a sumar-s'hi, fins i tot, al Partit Popular de Catalunya. No tenim cap ànim d'exclusió de ningú, tot el contrari.
- Comptem també amb el suport explícit i exigent del poder municipal. De les dues agrupacions municipalistes del nostre país.
- S'ha buscat i obtingut el suport compromès d'institucions empresarials, sindicals, entitats socials i culturals de Catalunya.
- Ens cal (ho vaig dir l'altre dia a Vilopriu) tenir aliats fora de Catalunya. També això.

Sé que és difícil. El terreny de l'anticatalanisme s'ha estat abonant durant anys i qualsevol llavor sembrada amb una mica de demagògia brota gairebé espontàniament.

Aquest és un front en el que hem de treballar. Especialment vosaltres, en tant que diputats i senadors. Aquí teniu i tindreu un paper rellevant que espero que feu.

Amb els nostres companys d'arreu d'Espanya. Amb els nostres adversaris polítics. Aportant i esperant intel·ligència.

Aportant raons, arguments, dades objectives que es puguin comparar.

Apel·lant a una lleialtat i una solidaritat que nosaltres hem demostrat de manera indubtable durant molts anys.

Discutint també tot el que calgui. Tant com calgui. Fins on calgui.

Aquest és el repte, el de l'acceptació dels nostres arguments i de la justícia de les nostres reclamacions, tan o més difícil de superar que l'altre, que la quadratura d'un nou model de finançament. Però ens hi hem d'esforçar. Amb prudència, amb constància i amb paciència.

Sé que us trobareu, al davant, moltes resistències. Les heu d'esperar. I les heu de superar. Les dues coses.

Com és obvi que ens trobarem, aquí a Catalunya, pressions d'aquells qui pretenen, encara ara, dir-nos a nosaltres què hem de fer i què hem de votar per mantenir la nostra patent de veu catalana a Madrid.

Mireu: de la mateixa manera que la nostra màxima aspiració, com a socialistes catalans, és governar Catalunya, també el mandat dels diputats i senadors socialistes és ser i representar la veu de Catalunya a les Corts Generals.

Aquest va ser el missatge nítid que va sortir dels electors catalans a les darreres eleccions.

Alguns pretenen que, pel fet de participar en un projecte més ampli en el nostre cas, un projecte de transformació del conjunt d'Espanya, hem renunciat al que és essencial en el nostre projecte polític. Doncs no. Nosaltres no vivim això com una cosa incompatible ni tan sols com una contradicció:

Els diputats i senadors socialistes són la veu, la veu majoritària de Catalunya a Madrid. Aquest és, també, el mandat ratificat pel congrés del juliol passat.

Sé que el debat serà, en molts moments, acalorat, apassionat. Refredeu-lo tant com sigui possible.

Les cartes d'una negociació s'han de jugar amb intel·ligència. I amb una certa audàcia.

Però això no vol dir ni testosterona ni cops d'efecte, o amenaces.

És l'hora de la política. Del compromís lleial. De la reciprocitat. És l'hora de fer front a la crisi, com us deia.

Però també és l'hora del nou finançament de Catalunya: les raons històriques i presents, la necessitat, la justícia i la llei estan del nostre costat.

Tingueu-ho present, en tot moment.

Estic segur que aquest curs que ara comença, hem parlat d'aquests dos grans temes, hi ha molt més, moltes més coses a fer, algunes que tenen relació amb els temes que he fet referència, a la crisi econòmica, o al desenvolupament de l'Estatut i el nou sistema de finançament, la millora de l'autogovern, amb el que això comporta. Estic segur que també en aquests altres temes importants la vostra aportació i la vostra feina serà, com sempre, important, important tenint present els interessos del país, de la seva gent, i el projecte que nosaltres defensem.